

POHOD PO NAJJUŽNEJŠI SLOVENSKE PEŠPOTI OD RADENCEV DO DAMLJA

Lansko leto sem se pridružila pohodnikom pri UTŽO Trebnje, žal pa sem uspela iti samo na dva pohoda. Upam, da se bom letos udeležila večih pohodov, ker se mi zdijo zelo zanimivi. Izvem še marsikaj, kar do sedaj nisem vedela, saj je Viki prava enciklopedija znanja in ga je izredno zanimivo poslušati, ko po poti pripoveduje o zanimivostih, dogodkih, ki so se zgodili v krajih, skozi katere se peljemo, oziroma skozi katere hodimo.

Torej, peljali smo se po »partizanki« v Belo Krajino. Občudovali smo prelepe bele breze, značilnost te pokrajine. Peljali smo se mimo izvira Jelševnik – le ta je dobre štiri kilometre oddaljen od Črnomlja, kjer domuje črni močeril (podvrsta človeške ribice) in so ga odkrili šele leta 1986. Pot nas je pripeljala do Radencev, kjer je med drugim Center šolskih in obšolskih dejavnosti, mi pa smo se spustili do kampa, kjer smo se dokončno prebudili z jutranjo kavico, nekaj korakov dalje pa nas je pričakala reka Kolpa v vsej njeni lepoti. Ob Kolpi vodi najjužnejša slovenska pešpot in mi smo zastavili korak ter se podali po njej. Pot je dolga približno dvanajst kilometrov in se večinoma vije po kanjonu omenjene reke ter mimo še ohranjenih vasic Breg in Kot. Slednja je najjužnejša točka Slovenije. Pot je nezahtevna, saj gre po ravnini, tako da je primerna za vse generacije.

Ogrevanje okončin pred startom v Radencih. Predhodno smo se ogrevali z jutranjo kavico v lokalu, ki so ga odprli samo za nas.

Malo smo postali pri zadnjem še delujočem mlinu v Bregu, potem pa smo se podali po poti naprej. Podzemeljski tokovi so plitvo pod površjem ustvarili marsikatero vodno jame. Ena takih je jama Kobiljača pod Špeharji, ki meri 360m in je najdaljša jama ob Kolpi. Videli smo tudi francoski kamen, kjer naj bi se leta 1813 pod Daljnimi njivami domačini grdo znesli nad francoskimi vojaki, zato je ta kamen ostal v spomin na to dejanje.

Postanek za malico ob francoskem kamnu.

Prišli smo do Kota pri Damlju, kjer je najjužnejša točka Slovenije in stopili na kamen, ki je postavljen na tej točki.

Malo smo se morali povzpeti po bregu in prišli do ceste ter po kratkem času in rahlem vzponu prišli do priznane turistične domačije Žagar v Damlju. Gospod Zvonko nas je pričakal zunaj ter nam namenil nekaj besed. Povedal je nekaj o njihovi domačiji, o storitvah in izdelkih, ki jih nudijo ter nas pospremil v notranjost, kjer so nas za dobrodošlico pričakale domače »tekoče dobrote«. Posedli smo se za mizo, nakar nam je gospodar na mizo prinesel čudovito obaro in domač kruh, tako da smo si napolnili želodčke. Po kosilu smo se odpravili po bregu navzdol, kjer je ena najlepših, če ne kar najlepša plaža ob reki Kolpi, s simpatičnim malim kampom, kjer je mogoče taboriti in se voziti s kanuji po reki. Pri Žagarjevih izposojajo tudi kolesa in je mogoče tudi s kolesom prečesati marsikateri skriti kotiček tega južnega dela naše prelepe dežele.

Letošnji pohodniški »bruci« ob kamnu, ki označuje najjužnejšo točko Slovenije.

Avtobus nas je nato odpeljal do Vinice in skozi Semič in preko Vahte domov. Imeli smo lepo vreme, bila je dobra družčina, lepa pokrajina, čudovita Kolpa, okusno kosilo, zvedeli smo marsikaj novega, zanimivega..., skratka SUPER!

Zato naslednji mesec ponovno na izlet, tokrat pa na nasprotni konec Slovenije....

Irena Ziherl